

LUMOAVA KAAOS

KAMI GARCIA & MARGARET STOHL

WSOY

KAMI GARCIA & MARGARET STOHL

LUMOAVA KAAOS

Suomentanut Aila Herronen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Harper Lee: *Kuin surmaisi satakielen*,
suom. Maija Westerlund (Gummerus 2007)
Charles Dickens: *Loistava tulevaisuus*,
suom. Maini Palosuo (Otava 1998)
Emily Dickinsonin sitaatin on suomentanut Risto Ahti
kirjassa *Maailman runosydän* (WSOY 1998).
Edgar Allan Poe: *Korppi*, suom. Väinö Andelin
Virsi 555, kirjoittanut Henry Francis Lyte 1847,
suom. Martti Ruuth 1903.
Leonard Cohenin sitaatin on suomentanut Liisa Laaksonen
(Marian Keyesin kirjasta *Tuiki tuiki tähtönen*, Tammi 2010).
Leonardo da Vincin sitaatin suomennos on poiminta Wikipediasta.
Raamattu-sitaatit ovat Luukkaan evankeliumista.
Winston Churchillin sitaattien suomennokset ovat Wikipediasta.

Englanninkielinen alkuteos *Beautiful Chaos*
Copyright © 2011 by Kami Garcia, LLC, and Margaret Stohl, Inc.
All rights reserved. Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Suomenkielinen laitos © WSOY 2015
ISBN 978-951-0-40547-5

Painettu EU:ssa

*Äideillemme,
Susan Raccalle,
joka hoitaa oravanpentuja ja ruokkii niitä silmätippapipetillä
ja
Marilyn Ross Stohlille,
joka oppi ajamaan traktoria ennen kuin oppi ajamaan autoa.*

He ovat todellisia Gatlinin persikkaprinsessoita.

*Myllerrys ja rauha, pimeys ja kirkkaus –
Me kaikki kuin saman mielen tuotoksia
Samojen kasvojen piirteitä, kukintoja samassa puussa;
suuren maailmanlopun ennusmerkkejä
Ikuisuuden tyyppejä ja symboleita
Ensimmäisiä, viimeisiä ja keskimmäisiä, ilman loppua.*

WILLIAM WORDSWORTH, PRELUDI: KIRJA VI

Sokeria ja suolaa

Gatlinissa hyvät ja pahat asiat ovat kietoutuneet oudosti yhteen. Joskus on vaikea sanoa, kumpi on kumpi. Mutta oli miten oli, sokeri on höyrytetty suolalla ja pusut potkuilla, kuten Ammalla oli tapana sanoa.

En tiedä, onko muualla samanlaista. Minä tunnen ainoastaan Gatlinin ja tiedän tämän: kun istuin taas tavanomaisella paikallani kirkossa siskosten vieressä, kirkossa kiersi kolehtihaavin mukana vain huhu, että Bluebird Cafessa ei saanut enää jauhelihasoppaa, persikkapiirassesonki alkoi hiipua ja jotkut *huligaanit* olivat varastaneet rengaskeinun vanhasta tammesta, joka kasvoi lähellä Kenraalin viheriötä. Puolet seurakunnasta laahusti yhä kokolattiamaton peittämällä keskikäytävällä kengissä, joita äiti oli nimittänyt Punaisen ristin popoiksi. Polvet pistivät polvisukkien yltä violetteina kuin koko jalkameri olisi pidättänyt hengitystään. Minä ainakin pidätin.

Silti siskokset avasivat yhä virsikirjan väärältä sivulta koukusormillaan, nenäliinat mytyssä kämmenissä, jotka olivat kuin tertturuusuja. Mikään ei estänyt heitä laulamasta melodiaa kovaa ja korkealta, kun he yrittivät kilpaa peittää toistensa äänet. Paitsi Prue-täti. Hän osui vahingossa oikeaan nuottiin noin kerran kolmestasadasta, mutta kukaan ei pannut sitä pahakseen. Kaiken ei tarvinnut muuttua eikä ehkä kuulunkaan muuttua. Joidenkin asioiden kuuluikin olla vähän nuotin vieressä, kuten Prue-tädin.

Tuntui kuin koko kesää ei olisi ikinä ollutkaan, ja me olimme olleet turvassa näiden seinien sisällä. Kuin sisään pääsisi vain sankka, ikkunoiden lasimaalauksien värjäämä auringonvalo. Ei Abraham Ravenwood tai Hunting ja hänen Verilaumansa. Ei Lenan äiti Sarafine tai itse paholainen. Kukaan ei pääsisi ohjelmia jakavan suntion vimmaisen vieraanvaraisuuden ohitse. Ja vaikka pääsisikin, pappi jatkaisi saarnaamista ja kuoro laulamista, koska ainoastaan maailmanloppu saisi pidettyä gatlinilaiset poissa kirkosta ja heidän nenänsä poissa toisten asioista.

Näiden seinien ulkopuolella tämä kesä oli kuitenkin muuttanut kaiken, niin loihtijoiden kuin kuolevaisten maailmassa, vaikkei Gatlinin väki sitä tiennytäkään. Lena oli lunastanut itsensä sekä Kirkkauteen että Pimeyteen ja halkaissut seitsetoista kuun kahtia. Demoneiden ja loihtijoiden välinen taistelu oli vaatinut uhreja kummassakin leirissä ja avannut Kaikkeuden järjestykseen Grand Canyonin levyisen railon. Lenan teko oli vähän sama kuin jos joku olisi lyönyt säpäleiksi kivitaulun, johon kymmenen käskyä oli kirjoitettu. Mitähän gatlinilaiset siitä ajattelisivat, jos saisivat tietää? Toivottavasti eivät saisi.

Tämä kylä aiheutti minulle ennen klaustrofobiaa, ja minä vihasin sitä. Nyt se tuntui pikemminkin turvallisen tutulta, sellaiselta paikalta jota minulle tulisi jonain päivänä ikävä. Ja se päivä koittaisi pian. Minä jos kuka sen tiesin.

Sokeria ja suolaa, pusuja ja potkuja. Rakastamani tyttö oli palannut luokseni ja rikkonut maailman. Niin tänä kesänä oli käynyt.

Jauhelihakeitot, persikkapiiraat ja rengaskeinut olivat menneitä. Mutta jotain uuttakin oli tulossa.

Maailman lopun alku.

Linkubus

Seisoin valkoisen vesitornin huipulla, selkä aurinkoon päin. Pääton varjoni lankesi lämpimälle, maalatulle metallipinnalle ja katosi reunan ylitse taivaalle. Eteeni levittäytyi Summervillen kaupunki aina järvelle asti, ysi-tieltä Gatliniin. Täällä minä ja Lena olimme olleet onnellisia. Muun muassa täällä. Minä en kuitenkaan ollut onnellinen. Minua kuvotti.

Silmistäni valui vettä, mutten tiennyt miksi. Ehkä se joh-tui valosta.

Anna mennä. On jo aika.

Puristin vuoroin käteni nyrkkiin, vuoroin avasin ne – tuijo-tin pikkuriikkisiä taloja, pikkuriikkisiä autoja, pikkuriikkisiä ihmisiä – ja odotin. Pelko poltteli mahanpohjassa painavana ja tuntui väärältä. Sitten tutut käsivarret heilahtivat äkkiä vyö-tärölleni niin, että keuhkoni tyhjenivät, ja tempaisivat minut alas metallitikkaille. Leukani osui kaiteen reunaan, ja minä horjahdin. Loikkasin eteenpäin yrittäen karistaa häntä kim-pustani.

Kuka sinä olet?

Mutta mitä rajummin pyristelin, sitä rajummin hän minua löi. Seuraava isku osui mahaani, ja kumarruin kaksin kerroin. Silloin minä näin ne.

Hänen mustat Converse-tossunsa. Ne olivat niin vanhat ja kuluneet, että ne olisivat voineet olla minun.

Mitä sinä haluat?

En jäänyt odottamaan vastausta. Syöksyin kiinni hänen kurkkuunsa, ja hän minun. Silloin näin hänen kasvonsa ja ymmärsin totuuden.

Hän oli minä.

Tuijottaessamme toisiamme silmiin ja haroessamme toistemme kurkkuja me kierähdimme vesitornin reunan yli ja putosimme.

Vain yksi ajatus pyöri mielessäni koko matkan alas.

Viimeinkin.

Pääni kalahti lattiaan, ja loppuruumis seurasi hetkeä myöhemmin. Lakanat olivat kietoutuneet ympärilleni. Yritin avata silmät, mutta ne olivat vielä unenpöpperössä. Odotin, että pakokauhu laantui.

Entisissä unissani olin yrittänyt estää Lenaa putoamasta. Nykyään minä putosin itse. Mitä se tarkoitti? Miksi minä heräsin keskellä yötä tunteeseen, että olin jo pudonnut?

”Ethan Lawson Wate! Mitä Pyhän vapahtajan nimessä sinä oikein hommaat siellä?” Amma osasi karjua niin, että herätti vaikka kuolleet Manalassa, kuten isällä oli tapana sanoa.

Avasin silmäni, mutta näin vain parittoman sukan, hämähäkin, joka kipitti päämäärättömästi pölyssä, ja pari puhkiluettua kirjaa, joiden selkä oli irronnut sivuista. *Me sotasankarit. Ender. Me kolme ja jengi.* Muutama muu. Jännittävä näkymä sänkyäni alla.

”En mitään. Suljin vain ikkunan.” Tuijotin huoneeni ikkunaan, mutta en sulkenut sitä. Nukuin aina ikkuna auki. Olin alkanut jättää sen auki, kun Macon kuoli – tai kun me luulimme hänen kuolleen – ja siitä oli tullut tuttu ja turvallinen tapa. Suurin osa ihmisistä tunsu olonsa turvallisiksi, kun ikkuna oli kiinni, mutta tiesin, ettei ikkuna pystynyt suojaamaan

minua siltä, mitä pelkäsin. Se ei pystynyt pitämään Pimeää loihtijaa tai veri-inkubusta loitolla.

Tuskin mikään pystyisi.

Macon oli kuitenkin vakaasti päättänyt selvittää, oliko jokin keino olemassa. En ollut nähnyt Maconia paljoakaan sen jälkeen, kun palasimme Suurelta muurilta. Hän oli aina tunneleissa tai kehitti jotakin loitsua, jolla voisi varjella Ravenwoodia. Lenan kodista oli tullut yksinäisyyden linnake seitsentoista kuun jälkeen, kun Kaikkeuden järjestys – herkkä tasapaino, joka sääteli loihtijoiden maailmaa – oli särkynyt. Amma loi omaa yksinäisyyden linnakettaan tänne Wate's Landingiin – tai taikauskon linnaketta, kuten Link sitä nimitti. Amma olisi luultavasti itse puhunut varotoimista. Hän oli ripotellut joka ikkunalaudalle suolaa ja kivunnut isän vanhoille huojuville tikkaille ja ripustanut säröisiä lasipulloja ylösalaisin etupihan kiinankutrion jokaiseen oksaan. Amman kotiseudulla Wader's Creekissa pullopuut olivat yhtä tavallinen näky kuin sypressit. Linkin äiti kysyi aina, kun törmäsin häneen Stoppaa & Nappaa -kaupassa, oliko vanhoihin pulloihin vielä jäänyt loukkuun pahoja henkiä.

Kunpa saisimme sinne sinut. Sitä minä toivoin ja niin minun olisi tehnyt mieli vastata. Rouva Lincoln ängettyinä pölyiseen ruskeaan cokispulloon. En tosin ollut varma, kestäisikö yksikään pullopuu moista.

Sillä hetkellä toivoin kuitenkin vain tuulenvirettä. Kuumuus vyöryi ylitseni, kun nojasin vanhan puusänkyni laitaan. Se painoi paksuna ja tukahduttavana kuin peitto, jota ei saa potkaistua pois. Armoton Etelä-Carolinan aurinko hellitti yleensä jo vähän syyskuussa, mutta ei tänä vuonna.

Hieroin otsaani noussutta kuhmua ja laahustin suihkuun. Käänsin kylmän veden päälle. Annoin veden juosta minuutin, mutta se oli yhä lämmintä.

Viisi yötä peräkkäin. Olin pudonnut sängystä viitenä peräkkäisenä aamuna, mutten uskaltanut kertoa painajaisis-

ta Ammalle. Kuka tietää, mitä hän alkaisi ripustella vanhaan puuhumme? Kaiken tänä kesänä tapahtuneen jälkeen Amma oli alkanut vahtia minua kuin pesäänsä suojeleva emohaukka. Aina kun astuin ulos ovesta, saatoin melkein tuntee Amman varjostavan itseäni kuin oma henkilökohtainen kajastukseni, aave jota en saanut karistettua kannoiltani.

Enkä minä kestänyt sitä. Minun oli pakko uskoa, että joskus painajainen oli pelkkä painajainen.

Haistoin paistuvan pekonin tuoksun ja käänsin suihkua kovemmalle. Lopulta vesi viileni. Huomasin vasta kuivatessa-ni itseäni, että ikkuna oli sulkeutunut itseksensä.

”Pidä kiirettä, Ruusunen. Mä haluan jo päästä kirjojen kimp-puun.” Kuulin Linkin äänen, ennen kuin näin hänet, mutta ääni oli tuskin tunnistettava. Se oli madaltunut, ja Link kuu-losti enemmän mieheltä kuin pojalta, joka paukutteli rumpu-ja ja kirjoitti huonoja biisejä.

”No jonkun kimppuun taatusti, mutta tuskin kirjojen.” Lysähdin kuluneen keittiönpöydän ääreen Linkin viereen. Link oli saanut niin paljon massaa, että näytti kuin hän olisi kyyhöttänyt lasten pienellä muovituolilla. ”Mistä lähtien sinä olet hinkunut ajoissa kouluun?”

Amma tuhahti hellan ääressä toinen käsi lanteilla ja kään-teli toisella kädellä munakokkelia yksisilmäisellä hirviöllä, oikeudenmukaisuutta jakavalla puukauhallaan.

”Huomenta, Amma.” Arvasin saavani kuulla kunniani, sillä Amman toinen lonkka oli toista korkeammalla. Kuin ladat-tu pistooli.

”Päivähän on jo pitkällä. Oli jo aikakin liittyä seuraan.” Amma ei hikoillut pisaraakaan, vaikka hän seiso i kuuman hel-lan ääressä vielä kuumempana päivänä. Pelkkä sää ei kyennyt hetkauttamaan Ammaa. Hänen katseensa muistutti minua

siitä, kun hän läjäytti sinivalkoiselle lohikäärmelautaselleni koko kanalan edestä munia. Amma ajatteli, että mitä suurempi päivä, sitä suurempi aamiainen. Tätä vauhtia olisin koulun loppuun mennessä kuin jättiläisteeleipä, joka lillui sammioillessa pannukakkutaikinaa. Tusina paistettua munaa lautasella tarkoitti, että asiaa ei käynyt enää kieltäminen. Tänään oli oikeasti ensimmäinen koulupäivä.

Ei olisi uskonut, että minulla olisi joskus kiire päästä Jacksonin lukioon. Viime vuonna kaikki minun niin kutsutut ystäväni olivat kohdelleet minua kaltoin, Linkiä lukuun ottamatta. En silti malttanut odottaa, että pääsisin pois kotoa.

”Alahan pistellä, Ethan Wate.” Paahtoleipä lennähti lautaselle, ja sitä seurasi pekonia ja terveellinen kasa voita ja maissipuuroa. Amma oli kattanut Linkille pöytätabletin, mutta sillä ei ollut lautasta. Eikä edes lasia. Amma tiesi, ettei Link söisi hänen muniaan tai mitään muutakaan, mitä hän keittiösään kokkasi.

Ammakaan ei osannut kertoa, mihin Link nykyään pysyi. Kukaan ei tiennyt sitä, kaikkein vähiten Link. Jos John Breed oli jonkinlainen loihittijan ja inkubuksen hybridi, Link oli tavallaan hänen pikkuserkkunsa. Maconin mukaan Link oli inkubusversio jostain kaukaisesta sukulaisesta, johon törmää aina parin vuoden välein häissä tai hautajaisissa ja jonka nimen muistaa aina väärin.

Link risti kätensä niskan taakse, rentona. Puutuoli natisi hänen painonsa alla. ”Kesä on ollut pitkä, Wate. Mä olen valmis jatkamaan peliä.”

Kauhaisin lusikallisen maissipuuroa suuhun ja minun piti hillitä itseni, etten sylkäisnyt sitä ulos. Puuro maistui oudolta, kuivalta. Amma ei ollut eläissään keittänyt pahaa maissipuuroa. Ehkä se johtui kuumuudesta. ”Käypä kysymässä, mitä Ridley siitä sanoo.”

Link irvisti. Aihe oli selvästi tullut jo puheeksi. ”Tää on meidän tokavika vuosi, ja mä olen Jacksonin lukion ainoa

Linkubus. Mun hihasta löytyy pelkkää lihasta. Mussa on tyyliä...”

”Mitä? Mikä tyylin kanssa muka rimmaa, lyylikö?” Olisin nauranut, ellei puuron syöminen olisi ottanut niin koville.

”Kyllä sä tiedät, mitä mä tarkoitin.” Tiesinhän minä. Tilanne oli ironian huipentuma. Link oli vuoroin seurustellut ja vuoroin eronnut Lenan serkusta Ridleystä, joka oli ollut seireeni – eli hän sai kenet tahansa miehen tekemään mitä vain ja milloin vain. Sitten Sarafine vei Ridleyyn voimat, ja hänestä tuli kuolevainen vain muutamaa päivää ennen kuin Linkistä tuli osaksi inkubus. Me olimme kaikki nähneet pian pureman jälkeen omin silmin, miten Link alkoi muuttua.

Linkin naurettavan rasvaisesta pystytukasta oli tullut naurettavan tyylikäs rasvainen pystytukka. Hänelle oli kasvanut lihaksia, käsivarteen pullahtivat hauikset kuin joku olisi puhaltanut ilmaa kellukkeisiin, joita Linkin äiti oli pakottanut häntä käyttämään pienenä vielä kauan sen jälkeen, kun hän oli oppinut uimaan. Link näytti pikemminkin mieheltä, joka soitti rockbändissä, kuin pojalta, joka vain haaveili moisesta.

”Ridleyyn ei kannata sekaantua. Se tietää yhä hankaluuksia, vaikkei olekaan enää seireeni.” Lusikoin puuroa ja munia paahtoleivälle, lätkäisin pekonia keon keskelle ja käärin koko komeuden rullalle.

Link näytti siltä, että häntä oksetti. Ruoka ei enää tuntunut hänestä kovin houkuttelevalta nyt, kun hän oli puoliksi inkubus. ”En mä sekaannukaan. Mä voin olla tyhmä, mutta en niin tyhmä.”

En ollut kovin vakuuttunut asiasta. Kohautin harteitani ja sulloin puolet aamiaisleivästä suuhuni. Sekin maistui omituiselta. Ehkä pekonia oli liian vähän.

Ennen kuin ehdin jatkaa keskustelua, käsi puristi olkapäätäni, ja minä säpsähdin. Luulin hetken olevani taas unen vesitornissa, valmistautumassa puolustautumaan hyökkäykseltä. Siinä oli kuitenkin vain Amma, joka valmistautui anta-

maan tavanomaisen luentonsa ensimmäisestä koulupäivästä. Tai niin minä luulin. Minun olisi pitänyt huomata punainen nyöri, joka oli sidottu Amman ranteeseen. Uusi amuletti tarcoitti aina, että pilvet alkoivat kasautua taivaalle.

”Mitähän te pojat mahdatte oikein miettiä, kun istutte siinä kuin tänään olisi ihan tavallinen päivä? Se ei ole vielä ohi, ei kuu tai kuumuus eikä Abraham Ravenwoodin touhut liioin. Te kaksi käyttäydysitte kuin elävät kuvat olisivat loppuneet, valot sytytetty ja olisi aika poistua katsomosta.” Amma madalsi ääntään. ”No, siinä menee yhtä metsään kuin jos astuisi avojaloin kirkkoon. Asioilla on seurauksensa, eikä niistä ole nähty vielä puoliakaan.”

Minä olin kyllä perillä seurauksista. Näin seurauksia katsoin minne tahansa, vaikka kuinka yritin olla näkemättä niitä.

”Mitä, rouva?” Linkin olisi pitänyt ymmärtää pitää suunsa kiinni, kun Amma siirtyi pimeälle puolelle.

Amma rutisti Linkin paidan rintamusta tiukasti, ja kiinnisilitettävään Black Sabbath -merkkiin tuli uusia poimuja. ”Pysytte lähellä minun poikaani. Sinun veressäsi virtaa ongelmia, ja siitä minä olen pahoillani. Mutta ne ongelmat voivat pitää teidät typerykset turvassa toisilta ongelmilta. Kuulitko sinä, Wesley Jefferson Lincoln?”

Link nyökkäsi pelästyneenä. ”Kyllä, rouva.”

Vilkaisin Ammaa paikaltani. Hän ei ollut irrottanut otettaan Linkistä eikä hänellä ollut aikomustakaan päästää irti minusta. ”Älä suotta kiihdy, Amma. Tänään on vain ensimmäinen koulupäivä. Se ei ole mitään siihen verrattuna, mitä me ollaan jouduttu kokemaan. Ei Jacksonin lukiossa ole piinoja tai inkubuksia tai demoneita.”

Link rykäisi. ”No tota, ei se taida ihan noin mennä.” Hän yritti hymyillä, mutta Amma väänsi hänen paitaansa, kunnes hän nousi tuolilta ilmaan. ”Au.”

”Onko tämä muka hauskaa?” Linkillä oli sen verran ällä, että hän tajusi pitää sillä kertaa suunsa kiinni. Amma kään-

tyi katsomaan minua. ”Minä olin vieressä, kun sinulta lähti ensimmäinen hammas omenaa haukatessasi ja kun sinä kisasit puuautoilla. Olen leikannut kenkälaatikoista dioraa-moja ja leiponut satoja synttärrikakkuja. Enkä sanonut sanaa-kaan, kun sinun vesikokoelmasi haihtui niin kuin olin varoit-tanut.”

”Niin, rouva.” Se oli totta. Amma oli aina ollut osa elämää-ni. Hän oli paikalla, kun äiti kuoli melkein puolitoista vuotta sitten ja kun isä menetti sen takia järkensä.

Amma päästi kätensä irti yhtä yllättäen kuin oli paitaani tarttunut, suoristi essuaan ja madalsi ääntään. En tiennyt, mikä tämän myrskyn oli aiheuttanut, mutta se oli ohi. Ehkä se johtui kuumuudesta. Se kävi kaikkien hermoille.

Amma katseli ulos ikkunasta, minun ja Linkin ohi. ”Minä olen ollut täällä, Ethan Wate. Ja olen vastakin, niin pitkään kuin sinä minua tarvitset. En minuuttiakaan enempää tai vähempää.”

Mitä tuo muka tarkoitti? Amma ei ollut ikinä ennen puhu-nut tuolla tavalla – kuin joskus tulisi aika, jolloin minä en olisi täällä tai en tarvitsisi Ammaa.

”Minä tiedän sen, Amma.”

”Katso minua silmiin ja sano, ettet ole sydämesi syövereissä yhtä peloissasi kuin minä.” Amman ääni oli tuskin kuiskausta kuuluvampi.

”Me pääsimme ehjänä kotiin. Muulla ei ole väliä. Kyllä kaikki selviää.”

”Ei se ole noin yksinkertaista.” Amma puhui yhä yhtä hil-jaa kuin kirkonpenkissä. ”Pidä silmät auki. Onko yksikään asia tuntunut samalta sen jälkeen, kun me palasimme Gat-liniin?”

Link raapi päätään ja sanoi: ”Jos te Ethanista ja Lenasta olette huolissanne, rouva, niin mä lupaan, ettei niille tapah-du mitään niin kauan kuin mä olen paikalla supervoimineni.” Link koukisti ylpeänä käsivarttaan.

Amma tuhahti. ”Wesley Lincoln. Etkö sinä tajua? Sinä et voi estää niitä asioita, joista minä puhun, sen enempää kuin pystyt estämään taivasta putoamasta.”

Hörppäsin suklaamaitoa ja olin vähällä sylkäistä sen pöydälle. Se maistui liian makealta, sokeri takertui kurkkuun kuin yskänlääke. Ihan kuin kananmunat, jotka olivat maistuneet pumpulilta, ja puuro, joka maistui pikemminkin hiekalta.

Kaikki tuntui tänään oudolta, niin asiat kuin ihmisetkin. ”Mikä tässä maidossa on vikana, Amma?”

Amma pudisti päätään. ”En osaa sanoa, Ethan Wate. Mikä sinun suussasi on vikana?”

Sen kun olisinkin tiennyt.

Kun me olimme astuneet ulos ovesta ja istuneet Linkin autonrämään, käännysin vilkaisemaan kotitaloani vielä keran. En tiedä miksi. Amma seiso ikkunassa verhojen välissä ja katseli, kun me ajoimme pois. Ja jollen olisi tuntenut Ammaa paremmin, olisin voinut vaikka vanhoa, että hän itki.

TÄMÄ KESÄ MUUTTAU SEKÄ LOIHTIJOIDEN ETTÄ KUOLEVAISTEN MAAILMAN.

Juuri kun Ethan kuvitteli tottuneensa kummallisuuksiin, hän joutuu kohtaamaan mahdottoman. Gatlinin pikkukaupunki on kaaoksen kourissa: heinäsiikkaparvi, sietämättömiä helleaaltoja ja ylikuonnollisia myrskyjä seuraa toisensa perään. Ihmiset alkavat odottaa maailmanloppua, eikä Lenan loihtijasuvun voimat ole enää haltijoidensa vallassa.

Niin pelottavaa kuin kaaos onkin, Ethan painii myös omien painajaistensa keskellä – painajaisten, jotka seuraavat häntä jo unen ulkopuolelle. Hän alkaa unohtaa asioita ja nimiä, jopa tärkeimpiä muistojaan, eikä ole ketään, jolta pyytää apua.

Loihtijatyttö Lenan ja kuolevaisen Ethanin rakkaudelle ei ole kirjoitettu onnellista loppua...

Lumoava kaaos on Kami Garcian ja Margaret Stohlin yhteistyönä syntynyt goottihenkistä kauhuromantiikkaa ja syvän Etelän charmia yhdistävä noitasaaga. Sarjan edelliset osat ovat *Lumoava kirus* ja *Lumoava pimeys*.

N84.2 • www.wsoy.fi

ISBN 978-951-0-40547-5

Päällyksen kuva iStockphoto

Päällyksen suunnittelu Riikka Turkulainen